

En haar man glimlachte haar geheimzinnig toe. — „Maar ze moest tot van middag nog boven blijven”, had hij gewild. „Hij moest het eerst een beetje voor haar ontvangst in orde brengen”

In haar crème-kleurig, wärm-wollen matinee zat ze later in de serre, en zag met vochtige oogen op al de moeite die hij zich om harentwil gegeven had. Frissche rozen uit 't Zuiden stonden in de Delftsche vazen, chrysanthemums daartusschen; en onder haar verjaardag-cadeaux was een groote plant van seringgen, haar lievelingsbloemen; daarnaast lag een klein, och zoo klein, ruikende-viooltjes-bouquetje, met een kaartje er in gestoken: „Van baby voor mama”. — Bloemen door de heele kamer, overal waar maar plaats voor ze was. Op dezen laten najaarsdag was 't zomer hierbinnen. Zelfs om de schilderijen en den spiegel had hij, wetend hoe ze hield van groen en bloemen, kransen van varen en wilde wingerd en klimop gehangen. — En 't was alsof daarbuiten de natuur meestemmen wilde in 't lied van dankbaarheid dat jubelde in haar borst. Goud-bruin-rood gloeide de najaarszon op de langzaam ontbladerende boomen in den tuin; effen-vredig hing daarover de blauwe, kalme hemel. — Haar oogen schoten vol tranen toen ze daarheen zag. De herfst gaf haar altijd dat gevoel van zoeten weemoed. Toch, van daag kon alles haar zoo doen schreien, — van enkel geluk.

Met een paar zoeeven aangekomen verjaardagbrieven in zijn hand trad haar man binnen. — Altijd later als ze aan hem terugdacht zag ze hem zoo voor zich, zooals ze hem toen in dat oogenblik gezien had, zoo sterk, zoo gezond, zoo knap, zoo ongebroken; zoo niets vermoedend van de ellende die over hem komen-de was, van 't wreede vonnis dat reeds was geveld. —

Even, vóór hij naar haar toekwam, bleef hij stilstaan, haar begroetend met een blik van oneindige liefde. Ze was net een coquet [schilderijtje zooals ze daar zat, in 't lichte crème kleedje, omringd door de groene planten van de serre, gesteund in haar rug, onder haar hoofd, door teer-getinte kussens. Maar niet dat uiterlijke schoon gold zijn blik, niet dáárom was die glans van geluk en trots in zijn oogen. Zijn liefdeblik was voor de echtgenoot die hem was teruggegeven, — voor de moeder die zou opvoeden hun kind. —

— — En dat zeide hij haar in den langen innigen kus dien ze zwijgend wisselden. — —

Iets later liep hij heen en weer, de bloemen nog wat verschikkend, op haar aanwijzing kleine veranderingen makend in van hun plaats geraakte kleinigheden. En toen zag ze 't heel duidelijk in eens, wat ze daareven toen hij tot haar kwam ook al had meenen op te merken: er was iets ongewoons in zijn gaan, iets van stijfheid, alsof hij een pijn voelde.

„Zeg eens man?” vroeg ze. „Waarom trek je zoo met je voet? Zoeeven dacht ik dat ik 't me verbeeldde. Maar 't is bepaald zoo. Hoe komt dat nu?”

„Wat een scherpen blik heeft dat vrouwtje toch!” antwoordde hij vroolijk. „Jeder tafeltje en stoeltje, dat niet precies op zijn plaats staat, ziet ze dadelijk. En nu ook al weer die kleine stijfheid in mijn gaan!”